TIMP MORT ÎN PICADILLY

EDMUND COOPER

ŞTIU că unii cred în miracole, în noroc, stafii, soartă sau în lucruri care răsar pe neaşteptate în noapte. Eu nu. Eu sînt unul dintre pragmaticii care cred că există o explicaţie naturală pentru orice – de la idolii adolescenţei pînă la fachirii indieni; trebuie doar s-o găseşti.

Şi chiar dacă aş crede în miracole, mi s-ar părea mai degrabă că există un timp potrivit şi un loc potrivit pentru ele, iar acestea, după părerea mea, nu se leagă în nici un caz de ultimul tren subteran de pe linia Picadilly, luat într-o seară de luni.

Faptele sînt destul de simple. Iar cînd faptele sînt simple şi de netăgăduit, dar incredibile, cea mai mare parte dintre noi simte o teribilă tentaţie de a susţine că ele nu există. Dacă şase inşi aflaţi la un loc văd Diavolul conducînd o motoretă în susul Tamisei vor căuta, fără nici un dubiu, orice altă explicaţie, excluzînd autenticitatea fenomenului. Probabil vor susţine că, de vreme ce Diavolul e o fiinţă mai curînd simbolică decît reală, iar o motoretă e mai grea decît apa, toată tărăşenia n-ar putea fi altceva decît un fel de iluzie colectivă – ceva în legătură cu intensitatea luminii, dispoziţia martorilor sau chiar cu impurităţile existente în apă.

Ei bine, noi n-am văzut Diavolul în acea seară de luni, în ultimul tren subteran care trece prin Picadilly Circus. N-am văzut nimic. Atîta doar că am pierdut zece minute, conductorul şi cîţiva pasageri. Iar cum asta era cu totul şi cu totul imposibil – mai ales cînd, cercetîndu-se linia între Green Park şi Circus, nu s-a descoperit nici un cadavru – ne-am găsit în cele din urmă refugiul în teoria iluziei colective. Prin „noi” mă înţeleg pe mine şi alţi cîţiva supravieţuitori obosiţi. La ce concluzie o fi ajuns în final Societatea de transport din Londra (dacă o fi ajuns

la vreuna) n-am habar. Şi nu ştiu nici în ce chip au reuşit să ţină presa departe de întîmplare, fiindcă în mod precis ziarele de marţi dimineaţa n-au făcut nici o referire la ea. Joi dimineaţa am citit totuşi cîteva scurte articole despre dispariţia unor persoane, toate din perimetrul londonez. Dar într-un singur caz era vorba de cineva care călătorise pe linia Picadilly. Abia după vreo săptămînă am găsit dovada care, în ceea ce mă priveşte, demolează complet argumentul iluziei colective.

E adevărat, fără îndoială, că la Green Park conductorul putea să părăsească trenul, neobservat, însă, numai după ce închisese uşile glisante, iar garnitura începuse să se pună în mişcare. E iarăşi adevărat că nici unul dintre noi n-am prea acordat atenţie tovarăşilor de călătorie (cine oare e capabil să dea prea multă atenţie la indiferent ce, luni noaptea?) şi în felul acesta se putea să ne fi imaginat pur şi simplu că lipseau nişte călători cînd, în cele din urmă, metroul a ajuns în Picadilly Circus. De asemenea, s-ar prea putea ca vreo perturbare electromagnetică extrem de puternică să fi oprit ceasurile fiecăruia pentru zece minute. Şi deşi este iarăşi discutabil dacă oricărui grup de fiinţe umane i se poate sugera să-şi imagineze că aude voci misterioase – ceea ce nu ni s-a întîmplat – nu cred că o maşină ar putea să-şi imagineze singură voci, fie ele misterioase sau altcumva.

Astfel, cu dovada la îndemînă, trebuie să conchid că imposibilul s-a petrecut aievea. **Noi** n-am pierdut nici un fragment de timp; dar, pentru un scurt interval, timpul ne-a pierdut pe noi. Iar pe parcursul acestui scurt interval conductorul şi cîţiva pasageri au fost „umflaţi” din vagoane.

O dată ce mi-am făcut părerea proprie, îmi închipui că e cazul să mă ocup acum de secvenţa unanim acceptată a evenimentelor. În măsura în care m-au implicat direct, acestea au început în clipa cînd intram pe peronul estic din staţia Green Park, puţin după miezul nopţii.

Mă întorceam acasă de la un prieten care, lucru destul de neverosimil, ocupă un apartament aproape ieftin în Mayfair. Seara fusese foarte plăcută – cu partide de şah, vin alb, o grămadă de ţigări şi conversaţie – deşi pornise de fapt ca o expediţie de pedeapsă. Amicul meu are un interesant obicei de a împrumuta diverse lucruri, neglijînd apoi să le restituie. Cu cîteva săptămîni în urmă îmi ceruse împrumut un mic magnetofon tranzistorizat, în scopul neverosimil de a comenta din mers starea drumurilor italiene cînd el şi un alt automobilist nebun aveau să participe la cursa **Mille Miglia.** Îl vizitasem numai ca să-mi recuperez magnetofonul.

Eram, aşadar, în staţia Green Park, plin de vin alb şi vagi intenţii de a dicta eventual un mult pritocit roman în micul mecanism pe care tocmai îl

cerusem înapoi. Erau puţini oameni pe acolo şi cei mai mulţi aveau privirea sticloasă a celor pentru care miezul nopţii de luni nu-i deloc prilej de bucurie. Staţia era, de fapt, stăpînită de o linişte ciudată.

Pe cînd fumam o ţigară în aşteptarea trenului, mi-a trecut prin minte că încă nu încercasem magnetofonul ca să văd dacă mai funcţiona după aventurile lui prin străinătate. Mereu mă tenta să-i ataşez microfonul minuscul, să spun cîteva cuvinte şi să dau banda înapoi Dar, la drept vorbind, eram prea stingherit. Cu excepţia unor paşi sporadici, trădînd nerăbdarea cuiva, în staţie domnea o tăcere mormîntală pe care nu voiam s-o rup prin vorbe atît de nepotrivite ca „Mary are-un mieluşel" sau „Unu, doi, trei, patru, cinci, probă de microfon". La ora aceea şi în acel loc ar fi semănat prea mult cu o replică din **Aşteptîndu-l pe Godot.**

Am hotărît totuşi ca, odată suit în tren, să înregistrez sunetele călătoriei timp de un minut sau două şi să testez prin asta calităţile aparatului. Metroul e departe de a fi cel mai silenţios mijloc de transport şi n-aveam nici o îndoială că reproducerea benzii în regim de volum scăzut îmi va arăta foarte repede în ce stare era magnetofonul.

Minutele treceau greu; am început să mă plimb alene încoace şi încolo pe peron. O dată sau de două ori am trecut pe lîngă o fată de vreo douăzeci de ani care părea că plînge încet, scufundată în sine, însă nu i-am dat multă atenţie – doar atîta cît să constat că avea farmec – din motive foarte lămurite. În cele din urmă, la douăsprezece şi douăzeci şi şase fix, a sosit trenul. Îmi amintesc ora în special datorită faptului că tocmai începusem să socotesc cît îmi va trebui pînă să ajung acasă.

Trenul s-a oprit, şi-a deschis uşile, au ieşit vreo două perechi, iar vreo cinci dintre noi urcară în locul lor. Îmi amintesc vag că, toţi la un loc, nu eram mai mulţi de opt sau nouă în vagon. Îmi amintesc, de asemenea, tot vag, că fata care plînsese s-a aşezat undeva aproape de mine. Dar întîmplările acelei călătorii aparent fără incidente au devenit confuze în creierul meu şi, cu cît mă gîndesc mai mult la ele, cu atît sînt mai puţin sigur de ceea ce s-a întîmplat.

Un lucru pe care-l ţin minte este că uşile au rămas deschise mai mult decît de obicei şi, la fel, motoarele s-au oprit pentru cel puţin o jumătate de minut. Aşa că trecuse, probabil, foarte puţin peste douăsprezece şi douăzeci şi opt cînd trenul şi-a început scurta goană spre Picadilly Circus.

Era în mişcare de vreo patruzeci sau cincizeci de secunde – cel mult un minut – cînd mi-am amintit să încerc magnetofonul. Am aşezat aparatul pe scaunul liber de alături, i-am fixat microfonul şi am potrivit totul pentru

înregistrare.

Mica mea maşinărie cu baterii e una cu dimensiunile cele mai reduse pe care le producem în ţară şi i s-au prevăzut doar cincisprezece minute de funcţionare la fiecare înregistrare. Am controlat maşinal cît timp de înregistrare îmi mai oferea banda folosită atunci. Cea mai mare parte a ei era înfăşurată pe rola încă neînregistrată; şi deşi e imposibil să ai siguranţă deplină în astfel de treburi, am stabilit că aveam la dispoziţie între zece şi douăsprezece minute de înregistrare.

Între timp trenul îşi zdrăngănea fierăria la o viteză destul de bună; mi-am aşezat microfonul pe genunchi şi am apăsat butonul care pornea rolele. Avusesem intenţia să înregistrez preţ de cîteva secunde şi să ascult banda la oprirea trenului.

Curînd însă după ce-am început să înregistrez, sistemul de iluminat al metroului păru să cedeze. Şi deşi ar putea să fie o farsă a imaginaţiei, am o impresie foarte clară a faptului că, simultan, zgomotul trenului a dispărut şi el. Aş merge chiar mai departe; convingerea mea e că, într-un fel oarecare, trenul a fost oprit brusc.

Sînt familiarizat în suficientă măsură cu legile mişcării ca să înţeleg că un vehicul greu, călătorind cu treizeci sau patruzeci de mile pe oră, nu se poate opri brusc fără a se produce o teribilă harababură. Am însă sentimentul că legile cunoscute ale mişcării nu se aplică în împrejurarea aceasta specială.

Totuşi, avaria, oprirea, orice altceva o fi fost, nu părea să fi durat mai mult de cîteva clipe. Apoi luminile s-au aprins din nou, a revenit zgomotul, iar trenul şi-a reluat dintr-o dată cursa, ca şi cum nici nu s-ar fi oprit, printr-o mişcare bruscă sau încetinită lin.

Am aruncat o privire spre magnetofonul de alături, întinzîndu-mi în acelaşi timp mîna ca să-l opresc; urma să dau banda înapoi şi s-o verific. Deodată, însă, am îngheţat. Bobinele se mai învîrteau uniform, însă una din ele era goală. Vreo şaptezeci de metri de bandă – mai mult de zece minute de înregistrare – păreau să se fi consumat într-un interval de numai treizeci de secunde.

M-am holbat prosteşte la bandă, încercînd zadarnic să găsesc vreo explicaţie pentru inexplicabil. Încă mă mai holbam la ea, pe jumătate hipnotizat, cînd trenul năvăli scrîşnind din osii în staţia Picadilly. M-am mai înviorat puţin, hotărînd că băusem vin alb cu ceva peste limită, şi am oprit motorul magnetofonului Evident, estimasem greşit banda rămasă liberă. Nu prea ştiam cum se întîmplase asta – dar părea cea mai rezonabilă

explicaţie şi era în mod sigur cea mai la îndemînă.

M-am gîndit să trag banda înapoi, însă cum aceasta se desfăşurase în întregime, ar fi trebuit s-o trec din nou prin capul de înregistrare şi, mai departe, spre bobina liberă. Iar adevărul e că n-aveam atunci nici un chef. În plus, mă simţeam obosit, cu mult mai obosit decît fusesem cu abia un minut sau două înainte. Era ca şi cum un uriaş val de oboseală m-ar fi lovit imediat după ce luminile se stinseseră între staţii.

În acel moment am înţeles brusc că se întîmplase ceva neobişnuit, ori mai degrabă n-apucase să se întîmple. Trenul era de-acum oprit de cîtva timp, însă uşile glisante nu se deschiseseră. Auzeam glasuri undeva în lungul peronului – voci protestînd sau certîndu-se. Apoi, privindu-i curios pe pasagerii cu care călătorisem în vagon, am avut foarte clar impresia că eram mai puţini decît atunci cînd trenul plecase din Green Park. Şi totuşi, uşile nu se deschiseseră încă.

Oare fata care plînsese s-a aşezat în mod precis la vreo două sau trei scaune distanţă de mine? Şi parcă-mi aminteam că mai fusese acolo un tînăr înalt şi posac, îmbrăcat într-o haină neagră, de catifea reiată. Şi o doamnă în vîrstă, cu părul alb, avînd atîrnată de umăr o poşetă cu iniţialele B.E.A.

N-avea rost să număr, fiindcă nu puteam şti cîţi oameni fuseseră în total. Am observat însă că pasagerii rămaşi aveau cu toţii expresia nedumerită care cred că exista atunci şi pe faţa mea.

Un bărbat cu melon tuşi încurcat.

— Ce s-a întîmplat? întrebă. Am pierdut pe cineva? Mi se pare că şedea un ins vizavi de mine, dar se vede c-o fi dispărut.

— De ce nu deschid uşile? se plînse o tînără intens fardată, a cărei ocupaţie nu era greu de ghicit.

Şi în acel moment uşile se deschiseră.

Cearta de pe peron se auzi mai tare. Un hamal şi un impiegat de mişcare discutau pe tonuri înalte cu un bărbat în care putea fi recunoscut mecanicul trenului.

— În regulă, spunea impiegatul înfierbîntat, prin urmare ai plecat din Green Park la timp. Tot ce-ţi pot spune este că-i unu fără un sfert, ai zece minute întîrziere, afurisitul de conductor a dispărut, şi astea au să te coste al dracului.

Mecanicul scoase o înjurătură.

— Ceasul meu arată doisprezece şi treizeci şi cinci, amice. Ce-a păţit cretinul de conductor, n-am de unde să ştiu. Dar eu am ajuns aici **la timp,**

în orice caz.

Mi-am privit ceasul. Arăta doisprezece şi treizeci şi cinci. Apoi am ieşit pe peron. Ceasul staţiei arăta doisprezece şi patruzeci şi cinci.

— Care-i necazul? am întrebat.

— E vorba de-o întîrziere, spuse hamalul. Conductorul a dispărut. Dăm telefon la birou ca să ne spună ce să facem.

— Ah... Ceasul vostru grăbeşte, am observat eu.

— Nici gînd! L-am verificat.

Tot mai multă lume începea să iasă din tren. Oamenii formau mici grupuri, vorbeau agitat ori îi asediau pe mecanic şi pe hamal. Am verificat ora la mai mulţi inşi care purtau ceas-brăţară. Aproape toţi erau de acord cu ce arăta ceasul meu, plus sau minus un minut-două. Un singur pasager avea ceasul potrivit după cel al staţiei, dar el declara că îşi dădea ceasul cu zece minute înainte, din principiu.

Pînă la urmă, apăru pe peron un poliţist. Era urmat de doi sau trei funcţionari de la Societatea de transport. Între timp ajunsese să circule intens zvonul că nu numai conductorul dispăruse, ci şi încă vreo cîţiva pasageri. Vreo doi călători rămîneau în vagoane cu o stoică nepăsare, ei aşteptînd ca trenul să-şi continue drumul; dar cei mai mulţi dintre noi eram pe peron, interogîndu-ne unii pe alţii şi fiind la rîndul nostru interogaţi de poliţist şi de oamenii Societăţii de transport, încercînd, aşadar, cu toţii să aflăm ce se întîmplase.

Sosiră alţi poliţişti şi alţi reprezentanţi ai Societăţii londoneze de transport. Apoi, pe cînd fiecare făcea presupuneri şi-şi dădea numele şi adresa, fu organizată o cercetare rapidă a tunelului. N-a dat nici un rezultat. Nici tu conductor, nici călători rătăciţi, nimic care să probeze măcar relatarea noastră privind scurta cădere de tensiune a curentului electric.

Singurul fapt care ieşea la iveală din interogatoriul nostru era că, pe lîngă conductor, mai dispăruseră cel puţin cinci persoane; că fiecare ceas din tren pierduse aproape zece minute în cap; că a existat o stranie cădere de tensiune; şi că toţi sîntem neverosimil de obosiţi, mult mai obosiţi decît s-ar fi putut justifica prin ora înaintată din noapte – sau din dimineaţă.

Se făcuse aproape unu şi jumătate cînd au terminat şi explorarea tunelului, şi consemnarea declaraţiilor noastre. Atunci, în sfîrşit, trenului i s-a permis să plece, însoţit de un ajutor de conductor.

N-au mai fost alte incidente misterioase. Am ajuns acasă la două şi douăzeci, foarte obosit, foarte împrăştiat, însă deloc furios.

Aşa cum am mai spus, nu s-a publicat nimic în ziarele de a doua zi.

Prima menţiune privind persoanele dispărute – dar, cu o singură excepţie, fără vreo referire la incidentul de pe linia Picadilly – a apărut joi dimineaţa. Excepţia era conţinută în vreo două paragrafe în legătură cu o fată de nouă-sprezece ani despre care se presupunea că în noaptea de luni călătorise între Earl's Court şi Holloway Road. Aş paria că era fata pe care o văzusem plîngînd...

N-am crezut niciodată prea mult în existenţa blocajelor mentale. Dar pot să vă spun acum exact, din experienţă proprie, cum acţionează un blocaj mental. El te împiedică să vezi ceea ce e evident, să gîndeşti ceea ce e evident şi să faci ceea ce e iarăşi evident.

Desigur, ar fi trebuit să înţeleg că magnetofonul, care în mod misterios şi-a consumat zece minute de bandă în cîteva secunde, putea să conţină vreun indiciu privind acele zece minute esenţiale. Desigur, ar fi trebuit să rebobinez banda şi să ascult înregistrarea cu cel dintîi prilej.

Dar n-am făcut-o.

Ticăloasa de maşinărie a stat pe un capăt al biroului meu, sfidîndu-mă cam o săptămînă, înainte de a mă decide s-o folosesc. Şi nici măcar atunci nu m-aş fi deranjat dacă n-aş fi vrut să încep o povestire. Chiar şi atunci cînd am ascultat banda, am făcut-o doar fiindcă voiam să verific aparatul înainte de imprimare şi nu din pricină că mi-ar fi trecut prin minte că pe bandă ar putea fi ceva interesant,

Aşa operează un blocaj mental: simplu, eficient şi incredibil.

Ei bine, am ascultat cu o oarecare surprindere ceea ce era înregistrat pe bandă. Şi după ce-am auzit-o o dată, am pus-o din nou, iar apoi a treia oară,

Iată ce-am auzit:

O voce de fată (poate că a celei care plînsese): Doamne! O, Doamne! Ce s-a întîmplat?

O voce de bărbat: Unde naiba ne aflăm? Ne-am ciocnit?

Fata (înnebunită): Nu văd nimic. Vă implor, să facă lumină cineva.

Eu (nervos): Nu aprindeţi chibrite! Poate că sînt gaze.

Bărbatul: Nu simt nimic. Pare să fie în regulă. E cineva rănit?

O voce de tînăr (cel cu haină neagră de catifea?): Eu unul sînt încă întreg.

O voce de femeie: Eu cred că-s nevătămată.

Bărbatul: Cerule! Priviţi pe fereastră!

Fata: Stele! Nu poate fi adevărat! Nu poate fi adevărat!

Eu: Par al dracului de adevărate! Uite un rîu acolo... nu, nu-i rîu! E

marea.

Fata: Pot să văd luna pe partea mea.

Tînărul: Sînt două! E... e un miraj.

Eu (iritat): Sînt două luni, adevărat. Şi nici una din ele nu-i a noastră.

Fata începe să rîdă isteric.

Tînărul (supărat): Destul cu blestematul ăsta de zgomot!

Femeia: Poate că... Poate că sîntem morţi.

Bărbatul (încercînd să ia lucrurile cu dezinvoltură): Nu mă simt din cale-afară de mort.

Se aud uşile vagonului deschizîndu-se.

Fata: (ţipînd): Ce-i asta?

O voce nouă (înaltă şi cu accent, ca a unui indian care vorbeşte englezeşte). Vă rog să staţi liniştiţi. Nu-i nici un pericol. Vă aduc la cunoştinţă că aţi fost implicaţi într-un experiment ştiinţific. Dar nu este absolut nici un pericol aici.

Eu: Cine naiba mai eşti şi tu?

Vocea cea nouă: Numele nu contează, domnule. Nu e cazul să vă neliniştiţi.

Femeia: Scuzaţi-mă. Puteţi să-mi spuneţi unde ne aflăm?

Vocea cea nouă: Ascultaţi, vă rog, toată lumea. Aţi fost transportaţi peste vreo zece ani-lumină, pe o planetă a stelei pe care voi o numiţi Procyon. Este cel mai important experiment realizat de noi în domeniul teleportării controlate la mare distanţă a materiei însufleţite. În scurt timp intenţionăm să vă trimitem înapoi în lumea voastră, exact în punctul de plecare, ceea ce înseamnă că în viaţa fiecăruia nu se va schimba nimic. Iar dacă vreunul din voi doreşte să rămînă pe Procyon-4, vom fi bucuroşi să vă primim ca oaspeţi de onoare.

Bărbatul: Aiureli! Tipul nu-i în toate minţile.

Eu (sec): Nici eu. Pot să văd un ocean şi două luni.

Femeia: Dumnezeule! Nu ştiu ce să mai cred.

Tînărul: Dacă eşti atît de isteţ, domnule, atunci de ce nu aprinzi lumina?

Vocea cea nouă: Presupun că ne-ar stînjeni. Vedeţi, noi sîntem alcătuiţi un pic diferit.

Fata (cu curiozitate): În ce fel diferit?

Tînărul: Nu-l ascultaţi. E un farsor!

Vocea cea nouă: Sîntem spîni. Avem sînge rece, iar pielea ne este uşor verzuie... Fireşte, şi voi apăreţi destul de ciudaţi în ochii noştri.

Fata: Aici e mîna mea. Atinge-o!

Vocea cea nouă: Mai bine nu.

Fata: Te rog... Oh! Nu-i tocmai aşa de rău pe cît mi-am închipuit.

Tînărul: Vă ţineţi de cuvînt cu trimiterea noastră înapoi?

Vocea cea nouă: Bineînţeles.

Bărbatul: Ce se întîmplă dacă rămînem?

Vocea cea nouă: Veţi avea tot ce doriţi, inclusiv cea mai bună asistenţă medicală. Am descoperit mijlocul de a prelungi de două ori durata vieţii obişnuite. Veţi avea parte de aproape o sută de ani de existenţă suplimentară.

Tînărul: Grozav! Care-i povestea cu munca aici – dacă rămînem, vreau să zic.

Vocea cea nouă: Puteţi munci dacă vreţi. În fond, puteţi face orice doriţi, cu condiţia să nu produceţi rău altora. Aceasta este singura lege pe care o avem. Nimeni n-are voie să facă intenţionat rău altei persoane.

Femeia: Înseamnă că undeva în univers există sănătate morală, la urma urma.

Tînărul: Am acasă o prăpădită de slujbă: sap nişte fundaţii infecte şi zidesc case pentru oricine altul, în afară de mine.

Vocea cea nouă: Aici maşinile au să-ţi ridice o casă, exact pe gustul tău.

Fata: Ce ne veţi face, dacă rămînem?

Vocea cea nouă: Nimic. Ne-ar plăcea să vă studiem, firește. Dar nu împotriva dorinţei voastre,

Fata: Şi dacă ne-am decis să rămînem, iar mai tîrziu nu ne mai convine?

Vocea cea nouă: Vă vom transporta înapoi pe Pămînt cu cel dintîi prilej convenabil.

Femeia (calm): Asta-i un vis, desigur. Însă în cazul acesta visele sînt mult mai interesante decît viaţa adevărată. Vreau să rămîn. Mi-ar cam plăcea să trăiesc încă o sută de ani – fără violenţă... Aveţi cumva vreun război?

Vocea cea nouă: Ultimul nostru război a avut loc cu o mie trei sute de ani în urmă. A fost un război atomic. Aproape că ne-am distrus specia. Am învăţat atunci că trebuie să ne iubim unii pe alţii, sau să murim.

Tînărul: N-o să mai trag la sapă! Ce lovitură!

Fata: Parcă am fi în cer. Nu în cerul în care obişnuiam să cred. Dar tot un fel de cer.

Vocea cea nouă: Ne-a rămas timp puţin. Sîntem aproape gata să vă trimitem îndărăt pe Pămînt. Dacă doreşte cineva să rămînă pe Procyon-4 o vreme, îl rog să mă urmeze. Nu-i vorba de o hotărîre definitivă. Puteţi pleca acasă dacă nu vă place lumea noastră. Vă promit asta în mod solemn.

Fata (aproape veselă): Oh, bine, o să încerc odată. Nu e mult de pierdut, mai ales în cazul meu.

Tînărul: Nici într-al meu. Ne-ar fi mai bine, totuşi, împreună.

Fata (indiferentă): Dacă vrei,

Femeia: Aşteptaţi-mă. Vin şi eu. N-am pe nimeni acasă, iar singurătatea e aceeaşi pretutindeni.

Vocea cea nouă: Bun, păşiţi cu grijă. Afară e o mică platformă de debarcare... Mi-e teamă că voi, cei ce rămîneţi şi doriţi să vă întoarceţi acasă, veţi fi mai fericiţi dacă vă vom supune unui blocaj amnezic. Asta va rezolva orice conflict care poate să...

Aici banda se sfîrşeşte. Aş vrea să fi fost mai lungă cu vreo douăzeci de metri, dar nu era.

Totuşi, veţi înţelege ce n-o ofer Societăţii londoneze de transport sau Poliţiei metropolitane ca probă. N-am nici cea mai mică dorinţă de a fi implicat în ceea ce ar putea să devină povestea cea mai controversată de la monstrul din Loch Ness încoace!

Traducere: MIRCEA OPRIŢĂ